

ŚWIĘTY KAZIMIERZ

miesięcznik Parafii św. Kazimierza w Warszawie
nr 7-8 (258) rok 10 • lipiec – sierpień 2009

Wakacje – czas odpoczynku

Ukazuje się kolejny numer naszej gazetki św. Kazimierz w czasie wakacyjnym. Dzieci, młodzież, studenci zakończyli kolejny rok swojej pracy. Po okresie zdobywania wiedzy i poznawania świata, który nas otacza, wielu z nich wyjechało na zasłużony odpoczynek, wakacje. Także dorośli, którzy pracują, osoby starsze wyjeżdżają w tym czasie wakacyjnym na zasłużone urlopy. Wakacje są zatem tym czasem kiedy chcemy zwiedzać świat, a nade wszystko chcemy odpocząć i nabrać nowych sił do dalszej pracy. Jest to naturalne i bardzo potrzebne każdemu człowiekowi. Czytając Ewangelię zauważymy, że sam Jezus udawał się na miejsca pustynne, z dala od ludzi, żeby odpocząć po trudzie głoszenia słowa i całodzienniej wędrówce w spiekocie palestyńskiego słońca. Zachęcał też swoich uczniów, aby udali się na odpoczynek po trudzie głoszenia Ewangelii. Jezus udając się na odpoczynek nie zapominał jednak o modlitwie, a więc rozmowie z Bogiem. Modlitwa dawała Mu nowe siły, energię by iść z życzliwością i miłością do człowieka i nieść mu pomoc oraz nadzieję. Jezus daje nam przykład jak mamy spędzać wolny czas. Nie możemy w nim zapominać o Bogu. Potrzeba w tym

czasie wolnym popatrzeć na swoje życie, zatrzymać się i przemyśleć różne sprawy i problemy dnia codziennego. Tak wielu narzeka, że nie ma czasu, ciągle coś pcha go do przodu. Może warto poświęcić ten czas rodzinie żeby naprawić stracony czas, nadszarpnięte relacje rodzinne. Istnieje bowiem niebezpieczeństwo, że zupełnie bez troski przeżyjemy czas wakacji i urlopów, że przeżyjemy je bez Boga. Przecież wiele osób tłumaczy się iż nie było w tym czasie na niedzielnej Mszy św., zaniedbywało modlitwę. Myślę, że nie wyjeżdżamy na bezludną wyspę, żeby nie było tam kościoła, czy czasu na codzienną modlitwę. Trzeba tylko może więcej chcieć. Zachęcam do tego, abyśmy nie robili sobie wakacji od Pana Boga. Wakacje to też czas, w którym możemy dawać świadectwo swojej wierze. Nie wstydzmy się tego.

Życząc wszystkim dobrych, bezpiecznych wakacji, urlopów mam nadzieję, że nie zapomnimy w tym czasie o Panu Bogu i o obowiązkach jakie wynikają z wiary.

Ks. Proboszcz Mieczysław Młynarczyk CR

Odpoczynek czasem danym od Boga czyli o obowiązku spędzania czasu wolnego

Zycie ludzkie w swej złożoności, obejmuje wiele aspektów i płaszczyzn, które w jakiś sposób próbują je klasyfikować i oceniać. Człowiek jako stworzenie, istota, wreszcie jako jednostka społeczna jest nieustannie definiowany, biorąc pod uwagę jego zdolności, dary, kompetencje, umiejętności. Tak wiele różnorodnych płaszczyzn składa się na definicję człowieka i jego wartości. Można powiedzieć, że taka tendencja jest czymś naturalnym, gdyż każdy jest inny. Jednak kiedy patrzymy na człowieka w sposób ontologiczny to widzimy, że w Bożym niepowtarzalnym zamyśle jest po prostu kimś niepowtarzalnym i niezwykłym.

Patrząc na człowieka czy chcemy, czy nie to automatycznie oceniamy jego niepowtarzalną wartość używając różnych kryteriów i sposobów wartościowania w płaszczyźnie społecznej, psychologicznej i duchowej. Niestety jak życie pokazuje, w niektórych tendencjach społecznych i wypływających z nich przekonaniach, człowiek niejednokrotnie traktowany jest jako istota produktywna, jako narzędzie to wytwarzania i korzystania konsumpcyjnego. Takie spojrzenie zamyka ludzkie myślenie w błędnym pragmatycznym kole, a mianowicie tego co człowiek potrafi zrobić, a czego nie i ile na tym można zyskać lub stracić. Jest niezbitą prawdą, że istota ludzka musi pracować i brać – jak to pięknie określa teologia – udział w stwarzaniu; to taki swoisty przywilej dany od Boga. O wartości człowieka decyduje praca, która go uszlachetnia i która pozwala odkrywać godność, ale i odpoczynek, który daje możliwość regeneracji sił, kontemplacji nad dziełem stworzenia i owocem pracy rąk ludzkich.

Odpoczynek w aspekcie psychologicznym

Nie ulega wątpliwości, że człowiek musi odpoczywać. Odpoczynek w tym wymiarze oznacza przede wszystkim zaprzestanie aktywności fizycznej i umysłowej. Rytm życia charakteryzuje się występowaniem na przemian fazy aktywności czyli pracy i fazy odpoczynku czyli snu, który przywraca zdolności witalne i motywacyjne. Powtarzanie się nieustannie tego cyklu daje człowiekowi możliwość wprowadzenia uporządkowanego rytmu, niezbędnego dla fizjologicznej regeneracji sił organizmu. Bezustanna praca prowadzi do przepracowania oraz wyczerpania. W konsekwencji prowadzi do zaburzeń nie tylko psychosomatycznych, ale i nerwowych. Człowiek, który nie chce, bądź nie może odpoczywać może doprowadzić się do stanu niskiej samooceny, poczucia winy, wykorzystania i wreszcie skłonności autodestrukcyjnych. Co więcej pracoholizm i długofalowy brak odpoczynku prowadzi w konsekwencji do powolnego gaśnięcia kreatywności człowieka i jego efektywności pracy. Trudno więc w takim

stanie cieszyć się życiem i dawać radość innym skoro samemu jest się wypalonym.

Odpoczynek jako zjawisko społeczne

Odpoczynek w ujęciu wspólnoty ludzkiej jest wynikiem tradycyjnego podziału aktywności ludzkiej na czas pracy i czas odpoczynku. Od dawien dawna, było czymś zwyczajowym, że rytm i intensywność wyznaczała pora dnia, pogoda czy pora roku. Różnorodność spędzania czasu wolnego i jego atrakcyjność była uzależniona od warstwy społecznej i zamożności. Od starożytności do wieku XX był przywilejem określonych warstw społecznych. Czas wolny był okazją do uprawiania filozofii, sztuki i innych szlachetnych zainteresowań. Świadomość czasu wolnego nie towarzyszyła ludziom z niższych warstw społecznych. Naprzeciw potrzebie zagwarantowania czasu wolnego ludziom prostym, aby zapewnić im konieczny odpoczynek wychodził Kościół ze swymi uroczystościami, stwarzając czas obowiązującego wszystkich wstrzymania się od pracy. Oprócz niedziel istniały dodatkowe święta kościelne, które miały na celu nie tylko pogłębienie sfery duchowej, ale odciążenia od pracy. W Polsce na początku XV wieku kalendarz krakowski wymienia tych świąt aż 59. Współczesny problem czasu i jego potrzeby zrodził się w okresie urbanizacji i industrializacji. Wynikało to z potrzeby szybkiego bogacenia się właścicieli fabryk przemysłowych. W walkę robotników o słuszne prawa i prawo odpoczynku włączył się Papież Leon XII. W Rerum novarum encyklice ogłoszonej 15 maja 1891 roku Papież stwierdza, że:

Spoczynek święteczny jest przerwą w pracy, uświęconą wpływem religii. Złączony z religią spoczynek święteczny odwraca człowieka od trudów i zajęć życia codziennego, a jego myśli kieruje ku rzeczom niebieskim i zachęca go do złożenia hołdu powinnemu Bogu wiecznemu. Taka jest istota i przyczyna spoczynku świętecznego, który Bóg już w Starym Testamencie nakazał: Pamiętaj, abyś dzień sobotni święcił (Wj 20,8) i własnym przykładem zalecił, kiedy po stworzeniu człowieka w tajemniczej ciszy odpoczął. Odpoczął w dzień siódmy od wszelkiego dzieła, które sprawił (Rdz 2,2). W ogóle więc spoczynek winien być tak długi, jak długiego czasu trzeba na odzyskanie sił zniszczonych przez pracę; ten jest bowiem cel spoczynku, żeby odnawiał siły starte pracą. Podwójne to prawo do spoczynku jest wyraźnym lub domyślnym warunkiem, który się w każdej umowie o pracę między pracodawcą a pracownikiem mieści; i byłaby niegodziwą umowa przeciwna, bo ani wymagać ani przyrzekać nie wolno zaniechania obowiązków, które człowiek ma względem Boga, lub względem siebie samego. (Leon XIII, Encyklika Rerum Novarum, nr 32-33).

Walka ruchu robotniczego przyniosła wielkie osiągnięcie w roku 1919, kiedy to w Waszyngtonie na I Międzynarodowej Konferencji Pracy powzięto uchwałę o 8 godzinnym rytmie pracy.

Dzisiaj prawo wyraźnie stwierdza, że człowiek ma prawo do czasu, który nie jest czasem pracy pracownika oraz nie jest czasem, w którym pracownik pozostaje w gotowości do pracy w ramach dyżuru pracowniczego. To czas, w którym pozbawiony jest wszelkich elementów obowiązku i dobrowolnie przeznaczony jest na dowolne zajęcia.

Czas wolny w rozumieniu społecznym przyczynia się do zaspokojenia i rozwijania potrzeb kulturalnych, do stwarzania przyjemności – radości w życiu. Czas odpoczynku to regularna dyspozycja i możliwość, tak aby można byłoby się poświęcać życiu rodzinnemu, kulturalnemu, społecznemu i religijnemu. Bardzo trafnie określa ten stan Papież Jan XXIII w Encyklice *Mater et Magistra* w której pisze: *Prawem także i potrzebą człowieka jest odebranie się co pewien czas od pracy nie tylko po to, by dać odpoczynek swym znużonym codziennym trudem siłom fizycznym, a zarazem odprężyć się psychicznie przy pomocy godziwej rozrywki, lecz także i dlatego, by zatroszczyć się o jedność swej rodziny. Wymaga ona bowiem, by wszyscy jej członkowie podtrzymywali wielką ze sobą zażyłość i pogodne współżycie.* (Jan XXIII, Encyklika *Mater et Magistra* nr 250)

Wymiar religijny odpoczynku

Odpoczynek w rozumieniu biblijnym to stan wolny od wszelkiego zła, stan szczęśliwości, pokoju, wolności i sprawiedliwości. Można go znaleźć jedynie w Bogu. Odpoczynek wraz z pracą stanowi pewną całość w życiu człowieka. Bóg daje człowiekowi pracę i wypoczynek. Przeplatanie się jednego i drugiego daje człowiekowi zgłębienie ludzkiej godności i okrycia pełni człowieczeństwa.

Katechizm Kościoła Katolickiego wyraźnie stwierdza, że: *Jak Bóg „odpoczął dnia siódmego po całym swym trudzie, jaki podjął” (Rdz 2, 2), tak również życie ludzkie składa się z pracy i odpoczynku. Ustanowienie dnia Pańskiego przyczynia się do tego, by wszyscy korzystali z wystarczającego odpoczynku i czasu wolnego, który mogliby poświęcić życiu rodzinnemu, kulturalnemu, społecznemu i religijnemu* (KKK nr 2184).

W niedzielę oraz w inne dni świąteczne nakazane wierni powinni więc powstrzymać się od wykonywania prac lub zajęć, które przeszkadzają oddawaniu czci należnej Bogu, przeżywaniu radości właściwej dniowi Pańskiemu, pełnieniu uczynków miłosierdzia i koniecznemu odpoczynkowi duchowemu i fizycznemu. (KPK kan. 1247)

Chrześcijanie dysponujący wolnym czasem powinni pamiętać o swoich braciach, którzy mają te same potrzeby i te same prawa, a którzy nie mogą odpoczywać z powodu

ubóstwa i nędzy. W pobożności chrześcijańskiej niedziela jest tradycyjnie poświęcona na dobre uczynki i pokorne posługi względem ludzi chorych, kalekich i starszych. Chrześcijanie powinni także świętować niedzielę, oddając swojej rodzinie i bliskim czas i staranie, o które trudno w pozostałe dni tygodnia. Niedziela jest czasem refleksji, ciszy, lektury i medytacji, które sprzyjają wzrostowi życia wewnętrznego i chrześcijańskiego. (KKK nr 2186)

Odpoczynek niedzielny pozwala sprowadzić do właściwych proporcji codzienne troski i zajęcia: rzeczy materialne, o które tak bardzo zabiegamy, ustępują miejsca wartościom duchowym; osoby, wśród których żyjemy, odzyskują prawdziwe oblicze, gdy się z nimi spotykamy i nawiązujemy spokojną rozmowę. Możemy także odkryć na nowo i zachwycić się głęboko pięknem przyrody, zbyt często niszczonej przez ludzką żądzę panowania, która zwraca się przeciw samemu człowiekowi. Jako dzień, w którym człowiek zachowuje pokój z Bogiem, z samym sobą i z bliźnimi, niedziela staje się także momentem, kiedy, ogarniając odnowionym spojrzeniem cuda przyrody daje się on porwać tej wspaniałej i tajemniczej harmonii, która – mówiąc słowami św. Ambrożego – «na mocy nienaruszalnego prawa zgody i miłości» łączy różne elementy kosmosu „więzią jedności i pokoju”. (Jan Paweł II, List Apostolski *Dies Domini* nr 67)

Ponad to Jan Paweł II stwierdza, że człowiek ma prawo regularnego wypoczynku tygodniowego, obejmującego przy najmniej niedzielę, a prócz tego o dłuższy wypoczynek, czyli tak zwany urlop raz w roku, ewentualnie kilka razy w roku przez krótsze okresy (Jan Paweł II, Encyklika *Laborem exercens* nr 19).

Na koniec trzeba stwierdzić idąc śladami papieża Piusa XII, że według Bożego planu każdy człowiek jest powołany do rozwijania samego siebie, gdyż wszelkie życie ludzkie przeznaczone jest przez Boga do jakiegoś zadania. Stąd to każdemu dane są od urodzenia zaczątki zdolności i talentów, które należy rozwijać, aby mogły wydać owoce; pełna zaś ich dojrzałość, jaką człowiek uzyskuje czy to przez wychowanie w swoim środowisku społecznym, czy też przez własne usiłowania, pozwoli każdemu dążyć do celu wyznaczonego mu przez Stwórcę. Będąc zaś wyposażonym w rozum i wolność, bierze człowiek na siebie odpowiedzialność i za swój rozwój, i za swoje zbawienie (Pius XII, Encyklika *Populorum progressio* nr 15).

Ks. Piotr Starmach CR

Legenda:

KKK – Katechizm Kościoła Katolickiego
KPK – Kodeks Prawa Kanonicznego

Festyn Parafialny – 7 czerwca 2009

Boże Ciało – 11 czerwca 2009

Bierzmowanie – 27 czerwca 2009

Wniebowzięcie Najświętszej Maryi 15 sierpnia

Wspominamy dzień, w którym Maryja została wzięta wraz z duszą i ciałem do nieba. Uczestniczy już Ona w chwale, na którą my jeszcze oczekujemy. Przez ten wielki dar Maryja otrzymała nagrodę za trud swego ziemskiego życia. Jest dla nas wzorem życia zgodnego z wolą Boga. Została wybrana na Matkę Syna Bożego i oddała swoje życie do dyspozycji Boga. Oddała je i otrzymała największą nagrodę: uczestniczenie w świętości Boga. Każdy człowiek pragnie być szczęśliwym, a Bóg obiecał dać mu szczęście. Każdy z nas doświadczył w swoim życiu, że szczęścia nie da się osiągnąć o własnych siłach, i że żadna rzecz nie jest w stanie do końca zaspokoić człowieka. Zawsze zostaje jakiś niedosyt. Bóg dając nam Maryję za wzór dał niejako receptę na szczęście. Tą receptą jest służba. Całe życie Maryi było przepełnione służbą. Dla Maryi przede wszystkim najważniejszą rzeczą było pełnienie woli Bożej. Liczyło się tylko to czego Bóg oczekiwał od Niej w danej chwili. Bóg zechciał, aby Maryja oddała się całkowicie na służbę potrzebującym. Jej życie jest zupełnie oddane służbie Bogu i drugiemu człowiekowi, zostało uwieńczone pełnią szczęścia, jakiego jeszcze nie zaznało żadne stworzenie.

Życie człowieka jest skierowane ku służbie. Tylko takie życie pomaga człowiekowi rozwijać się. Gdyby wielu ludzi przed nami żyjących nie podzieliło się swoimi osiągnięciami to na pewno postęp cywilizacyjny nie byłby tak daleko posunięty. To właśnie postawa dawania drugiemu człowiekowi tego co się osiągnęło, co się posiada tego dokonała. Służba tak pojedynczemu człowiekowi jak i całemu społeczeństwu jest konieczna. Poprzez swoją służbę Maryja wysłużyła sobie wejście do niebieskiej chwały. Prośmy Matkę Najświętszą, abyśmy przez takie życie doszli do dobrej śmierci i szczęśliwej wieczności razem z Jezusem i z Nią w niebie. Módlmy się o świętość nie tylko dla całego Kościoła, ale także dla całego świata, dla każdego pojedynczego człowieka. Niech Maryja będzie dla nas Mistrzynią na drodze do świętości.

Parafianka – czcicielka NMP

Na mocy dekretu Ojca Prowincjała i Jego Rady, z dniem 25 sierpnia 2009 zostają przeniesiony do Domu Zakonnego w Sosnowcu. Po dwuletnim okresie pobytu i pracy w Parafii św. Kazimierza, chciałbym wyrazić wielką wdzięczność i złożyć wyrazy podziękowania tym wszystkim, których Pan Bóg postawił na mojej drodze powołania zakonnego i kapłańskiego podczas pobytu w Warszawie. Na początku składam słowa podziękowania ks. Proboszczowi, gospodarzowi tego miejsca, za opiekę i wsparcie nad wszelkimi inicjatywami, które dokonały się w tym czasie; za wszelką pomoc w redagowaniu gazetki, za trafne sugestie i ciekawe pomysły. Dziękuję państwu Jadwidze i Dariuszowi Dobrzyńskim, którzy przygotowywali oprawę graficzną gazetki i przekazywali ją do druku; dziękuję za ich dyspozycyjność otwartość i zaangażowanie pomimo wielu obowiązków. Wyrazy wdzięczności kieruje również do pani Ewy Bryl, katechетки, która przygotowywała krzyżówki do poszczególnych numerów oraz do moich współbraci, osób świeckich, którzy dzielili się swoimi przemyśleniami i refleksjami w postaci ukazujących się artykułów. Na końcu dziękuję wszystkim parafianom za ciepłe i serdeczne słowa, które towarzyszyły mi podczas redagowania gazetki; za okazywaną wdzięczność, która motywowała mnie do pracy w przygotowywaniu poszczególnych numerów. Bogu niechaj będą dzięki za wszelkie dobra, które stały się owocem tej inicjatywy.

Niech Pan wszystkim ludziom dobrej woli okaże wdzięczność i zleje obfitość łask.

Ponieważ zbliżają się długo oczekiwane wakacje, czas odpoczynku od książek, zeszytów, szkoły, pracy, porannego wstawania, kiedy to wielu z Was będzie miało możliwość poznawania najpiękniejszych zakątków naszej Ojczyzny, życzę wszystkim, by nadchodzące wakacje były spokojne, bezpieczne i pełne niezapomnianych wrażeń.

ks. Piotr Starmach CR – Redaktor Naczelny

Kalendarz Liturgiczny A.D. lipiec 2009

- 1 Lipca** Św. Ottona, biskupa (WD); W archidiecezji szczecińsko-kamieńskiej patrona archidiecezji (WO)
- 2 Lipca** Najświętszej Maryi Panny Tuchowskiej; W diecezji tarnowskiej (Święto)
- 3 Lipca** Św. Tomasza Apostoła (Święto)
- 4 Lipca** Św. Elżbiety Portugalskiej (WD); Rocznicą Poświęcenia Bazyliki Metropolitalnej w Krakowie; W archidiecezji krakowskiej (Święto)
- 5 Lipca** Czternasta Niedziela zwykła. Św. Antoniego Marii Zaccaria, kapłana (WD); Św. Marii Goretti, dziewicy i męczennicy (WD)
- 6 Lipca** Bł. Marii Teresy Ledóchowskiej (WO)
- 8 Lipca** Św. Jana z Dukli, Kapłana (WO)
- 9 Lipca** Św. męczenników Augustyna Zhao Rong kapłana i 119 towarzyszy (WO)
- 11 Lipca** Św. Benedykta, Opat, Patrona Europy (Święto)
- 12 Lipca** Piętnasta Niedziela zwykła. Św. Brunona Bonifacego z Kwerfurtu, biskupa i męczennika (WO); W diecezji łomżyńskiej – Głównego patrona diecezji (Uroczystość)
- 13 Lipca** Św. pustelników Andrzeja Świerada i Benedykta (WO)
- 14 Lipca** Św. Kamila de Lellis, kapłana (WD); Św. Henryka, cesarza (WD)
- 15 Lipca** Św. Bonawentury, Biskupa i Doktora Kościoła (WO)
- 16 Lipca** Najświętszej Maryi Panny z Góry Karmel (WO)
- 18 Lipca** Św. Szymona z Lipnicy, kapłana (WD)
- 19 Lipca** Szesnasta Niedziela zwykła.
- 20 Lipca** Bł. Czesława, kapłana (WO)
- 21 Lipca** Św. Wawrzyńca z Brindisi, kapłana i doktora Kościoła (WD); Św. Apolinarego biskupa i męczennika (WD)
- 22 Lipca** Św. Marii Magdaleny (WO)
- 23 Lipca** Św. Brygidy Szwedzkiej, Zakonnicy, Patronki Europy (Święto)
- 24 Lipca** Św. Kingi, dziewicy (WO)
- 25 Lipca** Św. Jakuba, Apostoła (Święto)
- 26 Lipca** Siedemnasta Niedziela zwykła. Św. Joachima i Anny, rodziców NMP (WO); W diecezji opolskiej i w kościołach pod wezwaniem św. Anny – Głównej patronki Śląska Opolskiego (Uroczystość)
- 27 Lipca** Św. Joachima ojca NMP; W diecezji opolskiej (WO)
- 28 Lipca** Św. Sarbeliusza Makhluif, Kapłana (WD)
- 29 Lipca** Św. Marty (WO)
- 30 Lipca** Św. Piotra Chryzologa, biskupa i doktora Kościoła (WD)
- 31 Lipca** Św. Ignacego z Loyoli, kapłana (WO)

Kalendarz Liturgiczny A.D. sierpień 2009

- 1 Sierpnia** Św. Alfonsa Marii Liguoriego Biskupa i Doktora Kościoła (WO)
- 2 Sierpnia** Osiemnasta Niedziela zwykła. Św. Euzebiusza z Vercelli, biskupa (WD)
- 4 Sierpnia** Św. Jana Marii Vianneya, kapłana (WO)
- 5 Sierpnia** Rocznicą poświęcenia rzymskiej Bazyliki Najświętszej Maryi Panny (WD)
- 6 Sierpnia** Przemienienie Pańskie (Święto)
- 7 Sierpnia** Św. Sykstusa II papieża i towarzyszy, męczenników (WD); Św. Kajetana, kapłana (WD) lub bł. Edmunda Bojanowskiego (WD)
- 8 Sierpnia** Św. Dominika, Kapłana (WO)
- 9 Sierpnia** Dziewiętnasta Niedziela zwykła. Św. Teresy Benedykty od Krzyża (Edyty Stein), dziewicy i męczennicy, patronki Europy (WO)
- 10 Sierpnia** Św. Wawrzyńca, Diakona i Męczennika (Święto); W diecezji pelplińskiej – patrona diecezji (Święto)
- 11 Sierpnia** Św. Klary, dziewicy (WO); Najświętszej Maryi Panny Świętolipskiej; W archidiecezji warmińskiej (WO)
- 12 Sierpnia** Św. Joanny Franciszki de Chantal, zakonnicy (WD)
- 13 Sierpnia** Św. męczenników Poncjana, papieża i Hipolita, kapłana (WD); Najświętszej Maryi Panny Kalwaryjskiej; W archidiecezji krakowskiej (Święto)
- 14 Sierpnia** Św. Maksymiliana Marii Kolbego, kapłana i męczennika (WO);
- 15 Sierpnia** WNIEBOWZIĘCIE NMP (Uroczystość);
- 16 Sierpnia** Dwudziesta Niedziela zwykła. Św. Stefana Węgierskiego (WD)
- 17 Sierpnia** Św. Jacka, Kapłana; w archidiecezji katowickiej i diecezji opolskiej – głównego Patrona (Uroczystość); w archidiecezji krakowskiej Patrona (Święto)
- 18 Sierpnia** Św. Maksymiliana Marii Kolbego, kapłana i męczennika; W archidiecezji gdańskiej (WO)
- 19 Sierpnia** Św. Jana Eudesa, kapłana
- 20 Sierpnia** Św. Bernarda, Opat i Doktora Kościoła; W Pelplinie Patrona miasta (Uroczystość)
- 21 Sierpnia** Św. Piusa X, papieża (WO)
- 22 Sierpnia** NMP Królowej (WO)
- 23 Sierpnia** Dwudziesta pierwsza Niedziela zwykła. Św. Róży z Limy, dziewicy (WD)
- 24 Sierpnia** Św. Bartłomieja, Apostoła (Święto)
- 25 Sierpnia** Św. Ludwika (WD); Św. Józefa Kalasantego, kapłana (WD)
- 26 Sierpnia** NMP CZĘSTOCHOWSKIEJ; W Częstochowie głównej Patronki miasta (Uroczystość)
- 27 Sierpnia** Św. Moniki (WO)
- 28 Sierpnia** Św. Augustyna, biskupa i doktora Kościoła (WO)
- 29 Sierpnia** Męczeństwa Św. Jana Chrzyciela (WO)
- 30 Sierpnia** Dwudziesta druga Niedziela zwykła
- 31 Sierpnia** Dzień powszedni.

Transplantacja – szansą i ratunkiem

Latem wiele osób ulega śmiertelnym wypadkom. Pograżone w żałobie rodziny stają przed dylematem, czy pozwolić na wyjęcie z ciała bliskiej osoby ważnego organu, który może uratować życie jednej z tysięcy osób oczekujących na przeszczep. Kościół ma w tej kwestii jasne stanowisko i mówi „tak” dobrowolnemu dawstwu organów.

Transplantacja polega na pobraniu części organizmu lub narządu jednego człowieka, zwanego dawcą, i wszczępieniu go do organizmu drugiego człowieka, zwanego biorcą, który potrzebuje tego narządu do dalszego życia. Przeszczepianie narządów może mieć miejsce ze zwłok ludzkich lub od żywego człowieka. Jest ono zgodne z polskim prawem, a możliwe wtedy, gdy dawca nie wyraził sprzeciwu. Drugim warunkiem dopuszczalności transplantacji od nieboszczyka jest stwierdzenie śmierci mózgowej, czyli wystąpienie trwałego i nieodwracalnego ustania funkcji pnia mózgu.

Stanowisko Kościoła katolickiego w kwestii pobierania narządów, zarówno od dawcy żyjącego, jak i zmarłego, jest od czasu pontyfikatu Jana Pawła II wyraźnie pozytywne.

Warto przypomnieć, że stanowisko Kościoła w stosunku do transplantologii nie zawsze było tak pozytywne. Jeszcze papież Pius XI w encyklice „Casti connubi” z 24 grudnia 1930 r. za grzeszne uznał oddanie własnego narządu do przeszczepu, za życia, jak i po śmierci.

Papież z Polski dokonał w tej kwestii swoistej rewolucji, gdyż jako pierwszy następca św. Piotra otwarcie poparł transplantologię. Uznał, że narządy wolno pobierać od osób zmarłych, u których stwierdzono śmierć całego mózgu, a ich narządy nadają się do przeszczepów. Takie postępowanie jest obecnie przez Kościół uznawane za wysoce moralne i zasługujące na uznanie. Natomiast „moralnie nie do przyjęcia jest pobranie narządów, jeśli dawca lub jego bliscy, mający do tego prawo, nie udzielają na to wyraźnej zgody. Jest rzeczą moralnie niedopuszczalną bezpośrednio powodowanie trwałego kalectwa lub śmierci jednej istoty ludzkiej, nawet gdyby to miało przedłużyć życie innych osób” (Katechizm Kościoła Katolickiego, nr 2296).

W encyklice „Evangelium Vitae” z 1995 r. Jan Paweł II napisał, że „jedną z dróg pielęgnowania prawdziwej kultury życia jest zgodne z etyką oddawanie narządów z zamiarem podarowania chorym szansy na zdrowie, a nawet życie”.

Już w przemówieniu do uczestników Światowego Towarzystwa Transplantologicznego w 1991r. papież nazwał oddanie organów „autentycznym aktem miłości”. Występując przed tym samym gremium dziewięć lat później papież stwierdził, że postępy w dziedzinie przeszczepów to „duży krok naprzód w służbie nauki dla człowieka i obecnie wielu ludzi zawdzięcza swoje życie przeszczepionemu narządowi. Co więcej, technika transplantacji udowodniła, że jest znaczącym sposobem osiągnięcia głównego celu całej medycyny – służenia ludzkiemu życiu”.

Papież orzekł jednoznacznie, że oddanie za życia jednego ze swych narządów parzystych człowiekowi, dla którego jest to jedyna możliwość uratowania życia oraz wyrażenie zgody na pobranie narządów po śmierci, jest przejawem heroicznej i solidarnej miłości bliźniego.

Zachęcając do oddawania organów papież przestrzegał jednak przed nadużyciami wynikającymi z tego procederu, jak handel organami motywowany chęcią zarobienia pieniędzy lub techniki eutanazyjne mające na celu przyspieszenie pobrania organu od osób żyjących.

Pozytywny stosunek do transplantologii podziela również obecny papież, Benedykt XVI, który od 1999 r. stale nosi przy sobie kartę zezwalającą na pobranie Jego organów po śmierci.

Pomimo apeli Jana Pawła II, a w Polsce akcji arcybiskupa Józefa Życińskiego zachęcających do oddawania organów, wciąż wiele osób uważa ten akt za bezczeszczenie zwłok lub naruszanie integralności cielesnej człowieka. Tymczasem podczas Sądu Ostatecznego otrzymamy nowe ciała, w których ziemską nerka czy serce na niewiele nam się przydadzą. Pamiętajmy, że – jak powiedział w 2005 r. biskup Moguncji kardynał Karl Lehmann – „każdy kto jest gotów podarować drugiemu człowiekowi swój organ, działa w sposób etyczny i wzorowy”.

Anna Przybył

Wiadomości z życia Kościoła

■ Benedykt XVI otworzył Rok Kapłański

Czerpiąc „ze źródła Miłości, którym jest Serce Jezusa, przebite na krzyżu”, kapłani muszą wypełnić „«plan Ojca», polegający na tym, aby z Chrystusa uczynić serce świata”. Takie zadanie wyznaczył Benedykt XVI wszystkim kapłanom Kościoła katolickiego, otwierając 19 czerwca w bazylice św. Piotra podczas Nieszporów na uroczystość Najświętszego Serca Pana Jezusa – Rok Kapłański. Został on ogłoszony z okazji 150. rocznicy śmierci świętego „Proboszcza z Ars” – Jana Marii Vianneya.

■ Kard. Cordero di Montezemolo: owoce Roku św. Pawła powinny nadal trwać

Rok św. Pawła dobiegł końca, ale korzyści duchowe, jakie rozbudził on na całym świecie i przemiany, do których

doprowadził, winny być kontynuowane – stwierdził kardynał. Podkreślił, że zrodzone w tym czasie liczne inicjatywy duszpasterskie, katechetyczne, kulturalne i inne zasługują na dalsze ich rozwijanie i powinny one odgrywać ważną rolę na szczeblu lokalnym i na wszystkich kontynentach. Zarówno ten zakończony Rok, jak i dopiero co rozpoczęty przez papieża Rok Kapłański są mocnym zaproszeniem całego świata chrześcijańskiego do przyjęcia i dalszego rozwijania przesłania Pawła – Apostoła Narodów. Tak jak w swoim czasie zwracał się do Koryntian, Galatów, Efezjan, Filipian czy Tesaloniczan, tak samo nadal przemawia dzisiaj do wszystkich narodów na całym świecie – powiedział na zakończenie kard. A. Cordero di Montezemolo.

Źródło KAI

Dekret o odpustach na Rok Kapłaństwa 2009-2010

Dla ubogacenia darem świętych odpustów specjalnych nabożeństw sprawowanych w Roku Kapłaństwa ogłoszonym ku czci świętego Jana Marii Vianneya. Bliski jest dzień obchodów 150. rocznicy pobożnego przejścia do nieba świętego Jana Marii Vianneya, Proboszcza z Ars, który na ziemi był godnym podziwu wzorem prawdziwego pasterza w służbie owczarni Chrystusa. Ponieważ przykład Jana Marii Vianneya może zainspirować wiernych, w szczególności kapłanów, do naśladowania Jego cnót, Papież Benedykt XVI postanowił, że od 19 czerwca 2009 roku do 19 czerwca 2010 roku w całym Kościele będzie celebrowany **Rok Kapłaństwa**, podczas którego duchowni jeszcze bardziej umocnią swoją wierność Chrystusowi poprzez pobożne rozmyślenia i święte nabożeństwa oraz inne stosowne praktyki. Ten święty okres rozpocznie się w uroczystość Najświętszego Serca Pana Jezusa, w Dniu Modlitw o Uświęcenie Kapłanów, nieszpornymi, które Benedykt XVI będzie celebrował wobec relikwii świętego Jana Marii Vianneya, przywiezionych specjalnie do Rzymu na tę okazję przez Biskupa diecezji Belley-Ars. Ojciec Święty zakończy Rok Kapłaństwa na placu Świętego Piotra w Rzymie w obecności duchownych przybyłych z całego świata, którzy odnowią złożone przyrzeczenie wierności Chrystusowi i ożywią więzy kapłańskiego braterstwa. Duchowni przez modlitwę i dzieła miłosierdzia będą zabiegać, aby otrzymać od Chrystusa Najwyższego i Wiecznego Kapłana łaskę świadectwa cnotami wiary, nadziei i miłości oraz innymi tak, by również zewnętrznym sposobem życia ukazywali pełne oddanie dobru duchowemu Ludu Bożego, które Kościół ceni ponad wszystko. Dar świętych odpustów, których Penitencjaria Apostolska obecnym Dekretem wydanym zgodnie z wolą Ojca Świętego udziela w czasie Roku Kapłaństwa, niech pomoże jak najpełniej osiągnąć tak upragniony zamiar.

Dlatego też:

A. Kapłani, którzy w skrusze serca w jakimkolwiek dniu pobożnie odmówią przynajmniej jutrznię lub nieszpory przed wystawionym publicznie do adoracji lub obecnym w tabernakulum Najświętszym Sakramentem i – za przykładem świętego Jana Marii Vianneya – oddadzą się duchem ochoczym i hojnym celebracji sakramentów, przede wszystkim sakramentu pokuty, uzyskać mogą odpust zupełny, który będą mogli ofiarować również za zmarłych kapłanów, pod warunkiem przystąpienia do sakramentalnej spowiedzi, przyjęcia Komunii Świętej oraz odmówienia modlitwy w intencjach Ojca Świętego. Kapłani mogą ponadto uzyskać odpust częściowy, także możliwy do ofiarowania za zmarłych kapłanów, jeśli pobożnie odmówią przepisane modlitwy o uświęcenie życia i o gorliwe wypełnianie powierzonych im zadań.

B. Wszyscy wierni, którzy w pokorze serca w kościele albo w kaplicy będą uczestniczyć pobożnie we Mszy Świętej, ofiarując tego dnia modlitwy i dobre uczynki w intencji kapłanów, aby Jezus Chrystus Najwyższy i Wieczny Kapłan ich uświęcił i kształtował według swego Serca, mogą uzyskać odpust zupełny pod warunkiem przystąpienia do sakramentalnej spowiedzi i odmówienia modlitwy w intencjach Ojca Świętego w dniach, w których rozpoczyna się i kończy Rok Kapłaństwa, w dniu 150. rocznicy śmierci świętego Jana Marii Vianneya (4 sierpnia 2009 r.), w pierwsze czwartki miesiąca oraz w inne dni wyznaczone przez poszczególnych ordynariuszy dla pożytku wiernych. Zachęca się, aby w kościołach katedralnych i parafialnych kapłani, którym powierzona jest tam posługa duszpasterska, prowadzili odnośne nabożeństwa, celebrowali Msze Święte i sprawowali sakrament pokuty.

Osoby w podeszłym wieku, chorzy i wszyscy, którzy ze słusznych powodów nie mogą wychodzić z domu, mogą uzyskać odpust zupełny, jeśli – w duchu wyzbycia się przywiązania do jakiegokolwiek grzechu i z zamiarem wykonania, jak tylko będzie to możliwe, trzech zwykłych warunków odpustu – we własnym domu albo tam, gdzie przeszkoda ich wstrzymuje, w dniach wyżej wskazanych odmówią modlitwy o uświęcenie kapłanów i ofiarują z ufnością Bogu przez Maryję, Królową Apostołów, swoje cierpienia i niewygody życia.

Udziela się, wreszcie, odpustu częściowego wszystkim wiernym, ilekroć pobożnie odmówią pięć razy Ojcze nasz..., Zdrowaś, Maryjo... i Chwała Ojcu... albo inną modlitwę specjalnie zatwierdzoną ku czci Najświętszego Serca Pana Jezusa, by wyprosić kapłanom łaskę zachowania czystości i świętości życia.

**Obecny Dekret jest ważny przez cały okres trwania Roku Kapłaństwa.
Bez względu na jakiegokolwiek przeciwne zarządzenia.**

*Dan w Rzymie, w siedzibie Penitencjarii Apostolskiej,
25 kwietnia, w święto świętego Marka Ewangelisty, Roku Pańskiego 2009.*

James Francis Card. Stafford – Penitencjarz Większy
Gianfranco Girotti, OFM Conv. – Biskup tytularny Mety, Regens

Źródło: Strona internetowa Konferencji Episkopatu Polski

ks. Artur Traczewski CR

ŚW. KAZIMIERZ – biuletyn Parafii rzymskokatolickiej pod wezwaniem św. Kazimierza, ul. Chełmska 21a, 00-724 Warszawa
e-mail: parafiakazimierz@wiara.pl
Redakcja: Ks. Piotr Starmach, Ks. Mieczysław Młynarczyk, Ewa Bryl, email: mnichcr@gmail.com